

בתצלום השמאלי למעלה: ניצה בן-אלישר עם בעלה אליהו. ביחד עם חברת-הכנסת שולמית אלונגי. בתצלום התחתון: הפעם הצליח איש יחסי-הציבור הממוחל אלכס קוטאי למשוך גם שר אמיתי, אומנס בליתיק - אבל בכל זאת שר - ייגאל הורוביץ עם רעייתו.

שלל המכובדים

למעלה: שחקני ההצגה עם סגן-השר עדי אמוראי וח"כ עוזי ברעם. מזכ"ל מיפלגת-העבודה. ושירים. ההצלחה היתה מעבר למשוער. בתצלום הימני הבכורה היתה אירוע פוליטי, שאליו הוזמנו חברי-כנסת

קורה, הייתי בטוחה שזו רק ההתחלה, שהם פותחים בקל ויעברו לאט לאט אל הכבד, שהפיצוץ מחכה מעבר לפינה. אחרי השיר השלישי אפשר היה לומר בין שאין פינה, שזה מה שהולך להיות כל הערב, בשרו ועיקרו של המופע. התחלתי לנוע באי-נוחות בכיסא. מביי טה בתכיפות רבה מדי בשעון, מנסה לנחש את הספרות בחושך, מתפללת שהמחוגים ינועו הפעם קצת יותר מהר, כדי שההפסקה תגיע ותגאל אותי מהי פאריחה. היה שם שיר על הקניון ברמת-גן, שנכתב, בוודאי, כשהיה הקניון חדש וחדש וסיפק חומר לכותרות ראשיות

התיישבתי בכיסא, במקום לא-כלי-כרטיב, באחת השורות העליונות. התי רוחתי במקום, הסדרתי וחיכיתי בכליון-עיניים לכיכוי-האורות באולם ותחילת המופע. היה לי ברור שזו הור לכת להיות סאטירה חברתית. פוליטית חמה ואקטואלית. חיככתי את ידי בהנאה ואימנתי את שירי הצחוק.

סטריאוטיפים משומשים

ה שיר הראשון היה חלש. על הבמה פיוזו בטיפשות שלוש גברים וארבע נשים. עוד לא הבנתי מה

בחוץ ונכנסו פנימה כשכבר היה כמעט חושך, כדי שלא יראו שהם נאלצים להסתפק במקומות לא כליכך טובים. גם התפאורה הבטיחה משהו חד. הבמה קושטה בפשטות. היא היתה ריקה וברקע, לכל הרוחב, היו כותרות זועקות של העיתונים היומיים. כותרות מיקריות ורבות משמעות שסיפרו על שוחד, מעילות, התוכנית הכלכלית, הצהרות מדיניות של פוליטיקאים ומישפטים עסיסיים מן הזמן האחרון. קיטעי-עיתונים אותנטיים מוגדלים וברורים. מתחת לזה ישבו כמה נגנים בתוך גדר שקופה - פשוט בלי הת-חמיות, כשברור שהתפאורה היא רק רקע. העיקר יהיה במופע.

שאר המנגינות חסרות כל כיוון, כך זה נשמע לאווזן לא-מוסיקלית, שאליה מכוונים הדברים.

נוסף לכך היתה המוסיקה חזקה מדי והיה צריך להתאמץ כדי להבין את המלים. כנראה שמערכת הקול לא היתה מותאמת כראוי. חבל שלצדי צרפתי, הבמאי המוכי-שר, לא יצא הפעם לחזור על הצלחותיו מהעבר, והעמדת השחקנים נראתה דומה מדי להרבה דברים אחרים. לא ברור איך שחקנים מוכשרים כמו מאיר סוויסה, מיקי קם ודינה גולן נתנו ידם, קולם וכישרונם לדבר חסר-כיוון. רק ששי קשת נראה טיבעי בכל המופע הזה. מזה שנים הוא עוסק בעיקר בדברים מסוג זה (פרט לכמה תוכניות לילדים בטלוויזיה הלימודית) ועדיין לא מוכן איך לא נמאס לו לשחקן הזה, שאולי מירב כישרונו מצטמצם בעוברת היותו אטרקטיבי מי בחינה חיצונית. לעשות שוב ושוב את אותו הדבר, לחזור מדי כמה חודשים ולקפץ על הבמה בחוסר-מטרה. אבל לעומת כל הדברים האיומים (המשך בעמוד 20)

ולכתבות צבע בכל כליהתיקשורת. היום, כשהקניון הפך לעוד מרכז מיסחרי, נשמע השיר מיושן וחסר-מקום.

היה ספק-שיר ספק-מערבון מושר בנושא חדש ואקטואלי לחלוטין: הי עליה ומיווגי-הגלויות, ושוב חזרו על עצמם הסטריאוטיפים השיטחיים שי כבר בשנות ה-50 נשמעו משומשים. על הרומני-הגנב והמרוקאי-סכין ו הפרסי והרוסי. לזכות הכותב ניתן לציין שהוא עידכן את עצמו מאז עליית יהודי-תימן בשטיח המעופף ועליית יהודי צפון-אפריקה, והוסיף גם את החרשים: הגרוזים והאתיופים.

ההפסקה הגיעה מאוחר מדי. עד אז המשיכו שבעת השחקנים בהרכבים כאלה ואחרים לכרכר בחוסר-מטרה על הבמה, כשהם שרים מילים ועושים תנועות יאוש מהירות בידיים מתוך תיקווה להצחיק.

המוסיקה, שנכתבה עליידי אלדר שרים, היתה גיבוב של צלילים חסרי-מנגינה. חוץ מבכמה קטעים משירים ידועים (כמו "הילדה הכי יפה בגן"), שנכתבו להם מילים חדשות, היו כל

אשתו של אלדר שרים. למטה. בתצלום הימני: ששי קשת ומוטי גילעד, במרכז: יהודה ונילו ברקן. משמאל: שולמית אהרון מברכת את ששי קשת.

והעם דואים את הקולות של נות אופייניות. למעלה: השחקן משה בקר עם ענת

